

Fragmenty referatu
tow. M. Z. Saburowa
— patrz str. 2
Przemówienie
tow. J. Cyrankiewicza
— patrz str. 3

PROLETARIUSZE WSZYSTKICH KRAJÓW ŁĄCZCIE SIĘ!

GŁOS ROBOTNICZY

ORGAN KW I KŁ POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

NR 243 (3077) ROK X ŁÓDŹ, PONIEDZIAŁEK 6 LISTOPADA 1954 ROKU CENA 15 GR

W XXXVII rocznicę Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej

Wraz z masami pracującymi całego świata naród polski przesyła bratnim narodom radzieckim najgorętsze życzenia dalszych sukcesów i zwycięstw

Uroczysta akademія w Warszawie

Z okazji XXXVII rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej odbyła się 6 bm. w sali Państwowego Teatru Polskiego w Warszawie, uroczysta akademія, zorganizowana przez Komitet Centralny Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

Akademię przewodniczył I sekretarz KC PZPR — Bolesław Bierut. Obok przewodniczącego akademię zajął miejsce w prezydium ambasador nadzwyczajny i pełnomocny ZSRR w Polsce — Nikołaj Michajłow. W prezydium zasiadli członkowie Biura Politycznego: przewodniczący Rady Państwa — Aleksander Zawadzki, prezes Rady Ministrów — Józef Cyrankiewicz, Hilary Minc, Zenon Nowak, Konstanty Rokossowski, Edward Ochab, Jakub Berman, Franciszek Mazur, Franciszek Jóźwiak, Stanisław Radkiewicz, Władysław Dymowski, Roman Zambrowski. W prezydium zasiadli także: marszałek Sejmu PRL — Jan Dembowski, wiceprezes Naczelnego Komitetu Wykonawczego ZSL — Stefan Ignar, przewodniczący CK SD — Wacław Barcikowski, zastępcy członków Biura Politycznego KC PZPR: Adam Rapacki i Hilary Chelchowski, przewodniczący CRZZ — Wiktor Kłosiewicz, przewodnicząca Zarządu Głównego Ligi Kobiet Alena Musiałowa, wiceminister Obrony Narodowej, gen. bryg. Kazimierz Witaszewski, przewodnicząca Zarządu Głównego ZMP — Helena Jaworska, pierwszy sekretarz Komitetu Warszawskiego PZPR — Stanisław Pawlak, pierwszy sekretarz Warszawskiego Komitetu Wojewódzkiego PZPR — Jerzy Pryma, przewodniczący prezydium Stołecznej Rady Narodowej — Jerzy Albrecht, przewodniczący Związku Literatów Polskich — Leon Kruczkowski oraz przewodniczący pracy stołecznych zakładów produkcyjnych: Kazimierz Leopowicz, Maria Koks, Wiktor Rek i Cecylia Szyszka.

Obszerna sala teatru wypełnili działacze polityczni i społeczni, przedstawiciele świata nauki i kultury, pracobnicy pracy, przedstawiciele społeczeństwa stolicy.

Obecni byli przedstawiciele dyplomatycznych państw obozu pokoju.

Rozlegają się dźwięki hymnów narodowych — Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Związku Radzieckiego.

Akademię zagała I sekretarz KC PZPR, Bolesław Bierut. Gdy I sekretarz KC PZPR, kończąc swe przemówienie, wzniósł okrzyki na cześć XXXVII rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej, na cześć Związku Radzieckiego — zebrani powstają z miejsc. Długo trwa żywiołowa owacja.

Na trybunie wstępuje członek Biura Politycznego KC PZPR, prezes Rady Ministrów — Józef Cyrankiewicz, który wygłasza referat.

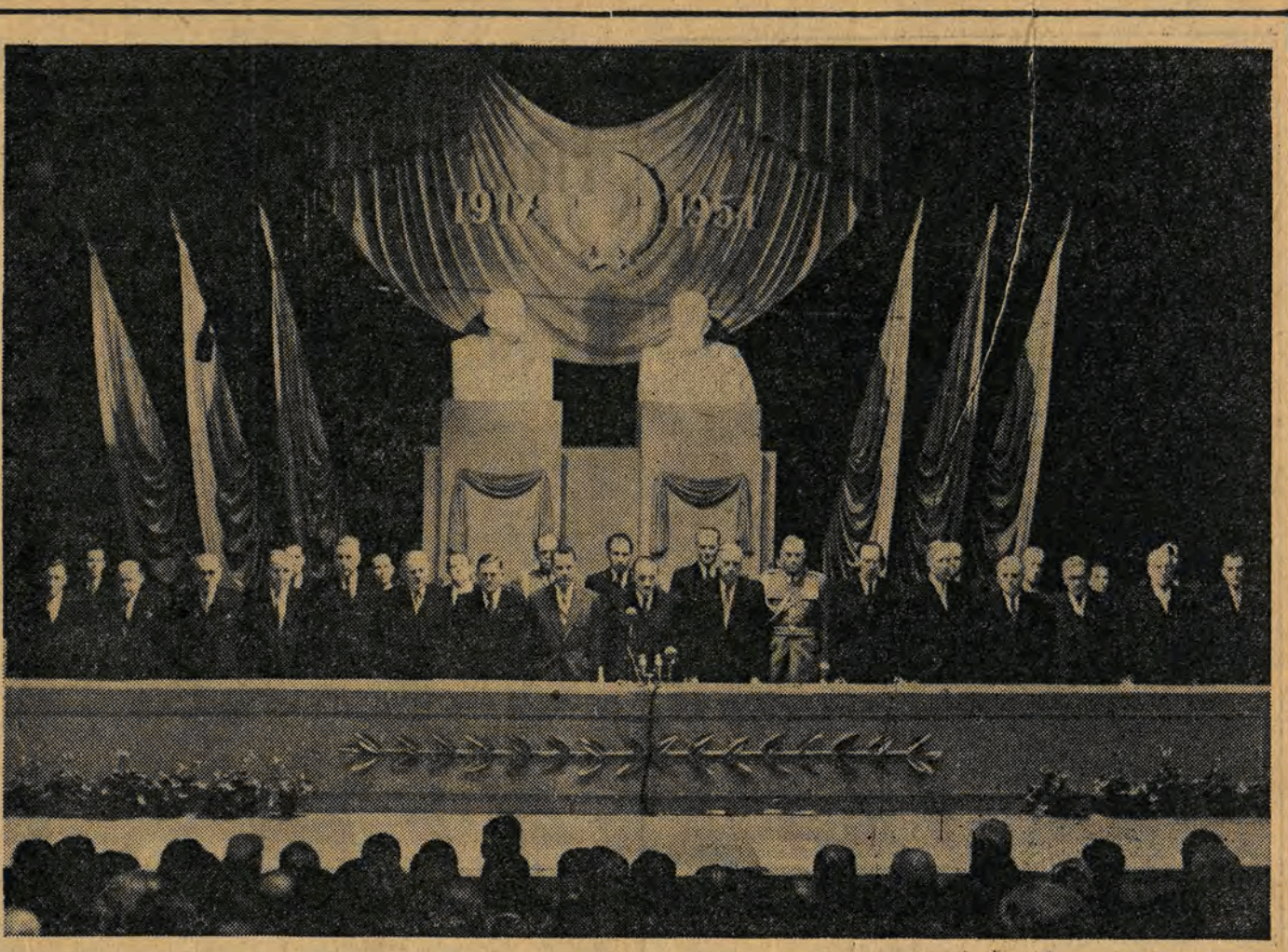
Słowem prezesa Rady Ministrów towarzyszą wielokrotnie długotrwałe, żywiołowe oklaski.

Kończymy słowem mówcy — wniesionym przez okrzykiem towarzyszą owacją na cześć Komitetu Centralnego bohaterskiej Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, na cześć naszego niezawodnego przyjaciela — wielkiego Związku Radzieckiego.

Gorącymi oklaskami przyjmują zebrani tekst depeszy od uczestników akademii do Komitetu Centralnego KPZR, którą odczytuje I sekretarz Komitetu Warszawskiego PZPR, Stanisław Pawlak.

Część oficjalną akademii zakończono odpiewaniem „Międzynarodówki”.

W części artystycznej wystąpił: pianista radziecki, laureat Nagrody Stalinowskiej — Swiatosław Richter, Jan Kurnakowicz i Jacek Woszczerowicz, zespół Państwowego Teatru Narodowego, Wielka Orkiestra Symfoniczna Państwowej Filharmonii Warszawskiej pod dyrekcją Witolda Rowickiego oraz — po raz pierwszy w stolicy — Państwowy Zespół Ludowy Pieśni i Tańca „Śląsk”.

W dniu 6.XI.1954 r. w Warszawie odbyła się uroczysta akademія z okazji XXXVII rocznicy Wielkiej Rewolucji, NA ZDJĘCIU: prezydium akademii.

Uroczyste posiedzenie w Moskwie

W dniu 6 listopada w Teatrze Wielkim ZSRR z okazji XXXVII rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej odbyło się uroczyste posiedzenie Moskiewskiej Rady Delegatów Ludu Pracującego oraz przedstawicieli partii, organizacji społecznych i Armii Radzieckiej.

Teatr Wielki ZSRR był oświetlony udekorowany. Gnach Teatru zdobili czerwone sztandary z godłami Republik Związkowych oraz olbrzymie portrety Marksa, Engelsa, Lenina i Stalina.

W głębi wspaniałe udekorowanej sceny Teatru Wielkiego umieszczono w obramowaniu sztandarów portrety Lenina i Stalina. Złoty głosami błyszcza słowa: „Niech żyje XXXVII rocznica Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej”.

O godzinie 19 w prezydium zajęli miejsca: N. A. Bulganin, N. S. Chruszczow, Ł. M. Kaganowicz, G. M. Malenkow, A. I. Mikołaj, W. M. Mołotow.

Depesza KC PZPR do KC KPZR

DO KOMITETU CENTRALNEGO KOMUNISTYCZNEJ PARTII ZWIĄZKU RADZIECKIEGO MOSKWA

Droży Towarzysze!

Z okazji XXXVII rocznicy Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej przesyłamy Wam, okrytej chwałą Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, w imieniu polskich mas pracujących, braterskie pozdrowienia i gorące życzenia dalszych zwycięstw na drodze do zbudowania społeczeństwa komunistycznego, w służbie najsłodszych ideałów ludzkości.

Święto Rewolucji Październikowej obchodzone jest dzisiaj przez wszystkie pokój milijony narody.

Idea Wielkiej Październiki, nauka i wskazania Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego są dzisiaj natchnieniem i gwiazdą przewodnią dla miliona ludzi wolnych i niepodległych narodów, złączonych w wielkim obozie socjalizmu, stanowiącym niewzruszoną ostoję światowego pokoju, nadzieję i otuchę wszystkich ludzi, walczących o wolność i postęp.

Ze szczególną radością uczestniczy naród polski w wielkim święcie bratnich narodów radzieckich, ponny, że Rewolucja Październikowa pierwsza proklamowała niepodległość Polski i że zrodzona z Wielkiej Rewolucji Socjalistycznej Armia Radziecka po raz drugi wróciła niepodległość naszej Ojczyźnie, wyzwala ją z niewoli hitlerowskiej.

Naród polski przesyła bratnim narodom radzieckim uczucia najsłodszej przyjaźni i wdzięczności, w dążeniu w wielkim Kraju Rad niezłomną gwarancję bezpieczeństwa, pomyślnego rozwoju i rozkwitu naszego kraju.

KOMITET CENTRALNY POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

Przemówienie tow. Bolesława Bieruta

TOWARZYSZE! OBYWATELE!

Masy pracujące wszystkich krajów świata zwracają dziś wraz z nami swoje uczucia i myśli ku Wielkiemu Krajowi Radzieckiemu. Obchodzimy XXXVII rocznicę Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej. Była to pierwsza zwycięska Rewolucja Proletariacka, która stała się momentem zwrotnym w dziejach całej ludzkości. Od tej chwili, od chwili tego pierwszego i największego w dziejach zwycięstwa, sprawa wyzwolenia mas pracujących wkraczała w okres przełomu, którego zasięg obejmował stopniowo wszystkie kontynenty globu.

okresu wyzwolenia narodu polskiego, z 10-leciem wyłaniania się z pięć systemu imperialistycznego szeregu nowych krajów, którym pomogło do zrzucenia jarzma okupantów i nlewoi społecznej zwycięskiej państwo socjalistyczne. Próba zduszenia siłą zwycięstwa Rewolucji Październikowej zakończyła się nie tylko klęską faszystów, ale rozszerzeniem zwycięstwa tej Rewolucji na nowe kraje i narody — XXXVII rocznica Rewolucji Październikowej zbliża się z 5-leciem zwycięstwa Wielkiej Rewolucji Ludowej w Chinach, która otworzyła drogę do wolnego życia nowym setkom milionów ludzi olbrzymiego kontynentu azjatyckiego.

szczęść i zwycięstwa, które są sukcesami i zwycięstwami całego potężnego obozu socjalizmu, pokoju i postępu.

Słemy dziś gorące słowa braterstwa i solidarności wszystkim ludziom pracy, którzy walczą z krzywdą społeczną i uciskiem narodowym.

Słemy gorące słowa sympatii i solidarności wszystkim ludziom dobrej woli, którzy walczą o pokój i współpracę między narodami.

Niech żyje XXXVII rocznica Wielkiej Rewolucji Socjalistycznej!

Niech żyje Wielki Związek Republik Radzieckich!

XXXVII rocznica Wielkiej Rewolucji Proletariackiej zbliża się z 10-leciem młodziącej się klęski hord hitlerowskich, które podjęły kolejną próbę zduszenia siłą w ogniu i krwi nieśmiertelnej zwycięstwa proletariatu i całej postępowej ludzkości — pierwszego w świecie państwa socjalistycznego. Próby takie podejmowały chylące się ku zagładzie świat imperialistyczny wielokrotnie, ale zawsze bezowocnie. Bowiem wielkość i znaczenie Rewolucji Październikowej polegała właśnie na tym, że nadała ona nowy bieg i kierunek dziełom ogólnoludzkości. Zawróciła tego biegu wstecz nie są już dzisiaj w stanie żadne reakcyjne siły, choćby nawet próbowały wydłubić w tym celu wszystkie środki materialne, którymi rozporządzały. Cel taki stawiają przed sobą również obecnie gnijące fortce światowego systemu imperialistycznego. Jak dawniej apelują one do wszystkich, że jest jeszcze w świecie wsteczne i zwyrodniałe, ciemne i ogłupiałe, obrzydliwe i zbrodnicze, ślepie zarzewie nowej wojny, podnoszą z upadku hitlerowskich ludobójstw, organizując nowy pochód przeciwko komunizmowi — to znaczy przeciwko sprawie ludu pracującego, przeciwko jego wolności. Ale skutek jest taki, że lud pracujący w krajach kapitalistycznych odrzucił się z klamstw i oszustw, którymi jest omotyany, jednoczy swe szeregi, umacnia je, uobawia i przygotowuje się do zdecydowanego odparcia nowych ataków tyranów i wyzyskiwaczy na swe prawa. Dziś już bowiem proletariusze świata nie są tym, czym byli przed 37 laty. Wielka Rewolucja Październikowa uzbudziła masy pracujące całego świata w nowy oręż — nieugięty i niepokonany: wola im w sercu wiarę w zwycięstwo, pokazała im niezawodną drogę do zwycięstwa i niezawodną drogę do wyzwolenia.

W ciągu długich lat pierwsze państwo socjalistyczne samo wśród okrucieństwa kapitalistycznego odparła ataki i wrocie zakusy imperialistyczne, samo walczyć musiało z trudnościami budownictwa socjalistycznego w kraju, który dążył na siebie spuściznę wieloletniego zacofania gospodarczego. Ale masy pracujące Związku Radzieckiego wiedziały i czuły, że nie są one osamotnione, że ich wysiłkom towarzyszą uczucia, nadzieje i sympatie mas pracujących całego świata. Narodziły się w nich nadzieje, że w walce z epokowego znaczenia ich twórczej walki, bowiem sły za przewodem swej bohaterskiej, zahartowanej w walce Partii Komunistycznej, kierowały się w swej pracy zasadami nieśmiertelnej nauki marksizmu-leninizmu.

Przedstawiciele ludu Warszawy, zebrani na uroczystej akademii ku cześć XXXVII rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej, przesyłają Wam i całemu narodowi radzieckiemu serdeczne pozdrowienia i gorące życzenia dalszych zwycięstw w Waszej pracy dla dobra narodów radzieckich i całej ludzkości.

Naród polski z podziwem obserwował ogromne osiągnięcia Związku Radzieckiego, uzyskane w ciągu minionego roku w walce o dalsze polepszenie warunków życiowych ludu pracy. Z całego serca składamy Wam gratulacje z okazji doniosłych sukcesów w walce o pokój na całym świecie, z okazji Waszych wielkich zwycięstw gospodarczych, a w szczególności z okazji zebrania pierwszych wspaniałych plonów na nowych ziemiach.

W ubiegłym roku jeszcze bardziej zacieśniłmy współpracę gospodarczą między naszymi państwami i w oparciu o techniczny sprzęt i pomoc techniczną uruchomiliśmy szereg obiektów przemysłowych, rozszerzyliśmy mechanizację naszego rolnictwa.

Ubiegły rok był okresem szczególnie ożywionej wymiany kulturalnej między naszymi krajami. Z radością witaliśmy wśród nas wybitnych naukowców i artystów Związku Radzieckiego. Ze wzruszeniem słuchaliśmy o tym, jak gorąco przyjmowali ludzie radzieccy naszych naukowców i artystów. Przeglądaliśmy rok owocnej pracy w dziele dalszego zbliżenia kulturalnego z narodami Związku Radzieckiego, a zwłaszcza z narodem rosyjskim, ukraińskim i białoruskim.

Nasza braterska współpraca w walce o pokój i bezpieczeństwo narodów jest dziś mocniejsza niż kiedykolwiek. Naród polski udzielił jednomyślnie poparcia propozycjom rządu radzieckiego w sprawie pokojowego rozstrzygnięcia problemu niemieckiego, w sprawie ogólnoeuropejskiego układu o bezpieczeństwie zbiorowym, w sprawie rozbrojenia i zakazu broni masowej zagłady. Propozycje te całkowicie odpowiadają naszym interesom narodowym i łączą się nierozdzielnie z walką, jaką prowadzimy wspólnie ze wszystkimi krajami obozu pokoju przeciw odrodzeniu militarystyki i imperializmu w Niemczech zachodnich.

Cały nasz naród zdaje sobie sprawę z tego, że braterska przyjaźń i pomoc ZSRR stanowią niewzruszony fundament niepodległości Polski i jej dobrobytu naszych nowych sukcesów w pracy nad przekształceniem Polski w kraj socjalistyczny — kraj wielkiej zamożności i wysokiej kultury.

Niech żyje Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich — ostoja pokoju i wolności narodów!

Niech żyje Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego!

Niech żyje przyjaźń polsko — radziecka!

Depesza uczestników akademii w Warszawie do Komitetu Centralnego KPZR

Przedstawiciele ludu Warszawy, zebrani na uroczystej akademii ku cześć XXXVII rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej, przesyłają Wam i całemu narodowi radzieckiemu serdeczne pozdrowienia i gorące życzenia dalszych zwycięstw w Waszej pracy dla dobra narodów radzieckich i całej ludzkości.

Naród polski z podziwem obserwował ogromne osiągnięcia Związku Radzieckiego, uzyskane w ciągu minionego roku w walce o dalsze polepszenie warunków życiowych ludu pracy. Z całego serca składamy Wam gratulacje z okazji doniosłych sukcesów w walce o pokój na całym świecie, z okazji Waszych wielkich zwycięstw gospodarczych, a w szczególności z okazji zebrania pierwszych wspaniałych plonów na nowych ziemiach.

W ubiegłym roku jeszcze bardziej zacieśniłmy współpracę gospodarczą między naszymi państwami i w oparciu o techniczny sprzęt i pomoc techniczną uruchomiliśmy szereg obiektów przemysłowych, rozszerzyliśmy mechanizację naszego rolnictwa.

Ubiegły rok był okresem szczególnie ożywionej wymiany kulturalnej między naszymi krajami. Z radością witaliśmy wśród nas wybitnych naukowców i artystów Związku Radzieckiego. Ze wzruszeniem słuchaliśmy o tym, jak gorąco przyjmowali ludzie radzieccy naszych naukowców i artystów. Przeglądaliśmy rok owocnej pracy w dziele dalszego zbliżenia kulturalnego z narodami Związku Radzieckiego, a zwłaszcza z narodem rosyjskim, ukraińskim i białoruskim.

Nasza braterska współpraca w walce o pokój i bezpieczeństwo narodów jest dziś mocniejsza niż kiedykolwiek. Naród polski udzielił jednomyślnie poparcia propozycjom rządu radzieckiego w sprawie pokojowego rozstrzygnięcia problemu niemieckiego, w sprawie ogólnoeuropejskiego układu o bezpieczeństwie zbiorowym, w sprawie rozbrojenia i zakazu broni masowej zagłady. Propozycje te całkowicie odpowiadają naszym interesom narodowym i łączą się nierozdzielnie z walką, jaką prowadzimy wspólnie ze wszystkimi krajami obozu pokoju przeciw odrodzeniu militarystyki i imperializmu w Niemczech zachodnich.

Cały nasz naród zdaje sobie sprawę z tego, że braterska przyjaźń i pomoc ZSRR stanowią niewzruszony fundament niepodległości Polski i jej dobrobytu naszych nowych sukcesów w pracy nad przekształceniem Polski w kraj socjalistyczny — kraj wielkiej zamożności i wysokiej kultury.

Niech żyje Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich — ostoja pokoju i wolności narodów!

Niech żyje Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego!

Niech żyje przyjaźń polsko — radziecka!

Wspaniała defilada wojskowa na Placu Czerwonym

W dniu 7 listopada, naród radziecki uczcił XXXVII rocznicę Wielkiej Rewolucji.

W Moskwie uroczystości zaczęły się tradycyjną defiladą wojskową.

Minister Obrony ZSRR, marszałek Związku Radzieckiego, N. A. Bulganin, przyjmuje raport, po czym przejeżdża przed frontem uszykowanych oddziałów.

Po dokonaniu przeglądu wojsk marszałek Bulganin wygłosił przemówienie.

Rozpoczyna się defilada. Idą oddziały piechoty, dywizji artylerzysty. Przejeżdżają ciężkie przeciwlotnicze karabiny maszynowe, a następnie działa rakietowe. Przesuwają się, holowane przez ciągniki, potężne konstrukcje artylerystyczne.

W Parcicach wysunięto kandydatów do Gromadzkiej Rady Narodowej

Tej soboty mieszkańcy Parcic, Krzyża, Radostowa i innych okolicznych wsi wczesniej niż zwykle skończyli swe zajęcia. Gdy zapadł zmierzch, pojedynczo lub grupkami udawali się w kierunku rezerwy strażackiej. Przyszli tu podpierając się laską Michał Kowalik — najstarszy — 80 lat liczący mieszkaniec gromady. Sala była już przepelniona, jeden z młodych chłopów ustąpił więc miejsca sędziemu wyborcy.

Za stołem przydługim zajmują miejsca kilka osób. Wszyscy ich znają. Są to członkowie Gromadzkiego Komitetu Frontu Narodowego — produkujący chłop, Stanisław Dorywał, Stanisław Kaprał, soty parckicki Stefan Pietrzak i inni.

— W ustroju kapitalistycznym — obszarniczy klasa robotnicza i masy pracujące chłopstwa skazane były na nędzę, bezrobocie i na poniewierkę... — mówi prelegent.

Kowalik z uwagą słucha referatu. Pamięta dobrze te odległe już czasy, kiedy to Parcice i okolice wsi połączone były ze sobą piaszczystymi, jesienią i wiosną trudnymi do przebycia drogami, pamięta, jak umarło z niedostatku troje jego dzieci, pamięta pozmniejszą czternastoletnią harówkę u paucera w Niemczech.

— Tak, nie było dla nas chleba w Polsce przedrewolucyjnej — westchnął Kowalik.

— Wielkie są osiągnięcia 10-lecia rządów władzy ludowej — mówi dalej prelegent.

— Widoczne one są również na terenie gminy Czastary. Uprawa roślin przemysłowych wzrosła tu o 78 ha, zboż kłoso-wych o 85 ha. Na 135 ha łąk i pastwisk zasiano trawę szałchetną. W Krzyżu przeprowadziła się melioracja łąk o powierzchni 35 ha. Wzrosło o 100 proc. sadownictwo. Zalesiono 28 ha nieużytków. Hodowla zwiększyła się o 26 proc. — w stosunku do roku 1938.

A jeszcze do tego rozbudowała szkołę w Radostowie, nowa, piękna szkoła w Czastarach, dwa przedszkola, biblioteka gminna i gromadzkie punkty biblioteczne...

Po zakończeniu referatu o głos prosił Stanisław Mielczarek, członek spółdzielni produkcyjnej.

— Żyje się nam coraz lepiej — powiedział on — ale wiele pozostało jeszcze do zrobienia. Nie wszystkie wsi zostały już elektryfikowane i radiofonizowane, wiele hektarów łąk trzeba będzie zmeliować. W Parcicach trzeba urządzić wzorową świetlicę, boisko i wybudować nową szkołę.

Po Mielczarku zabierali głos inni chłopi. Wzywali oni do czynu społecznego przy na-prawie dróg, melioracji i budowie szkoły.

Nadeszła chwila wysuwania kandydatów na radnych do Gromadzkiej Rady Narodowej, której siedzibą będzie Parcice. Wysłano m. in. Stanisława Mielczarkę, do-tychczasowego radnego, który dał się poznać jako ofiarny bojownik o przebudowę wsi.

Wysunięto również kandydatów Stanisława Dorywał. Ten dobry gospodarz, człowiek wrażliwy na potrzeby chłopów, był już kiedyś radnym GRN w Czastarach, ale z owego okresu wyniósł przykre doświadczenia. Opowiedział o tym zebraniemu Było to w pierwszych latach po odzyskaniu niepodległości, za rządów wójta Gaja i statysty Włodarczyka. Wójt Gaj nie sobie z radnych nie robił, był pięścią w stół i krzyczał, że on rządzi gminą. Za występowanie w obronie pracujących chłopów spotykał Dorywał szyskany i

Pierwszy prąd z Żerania

WARSZAWA, 7. 11

6 bm. o godzinie 5 minut 8 — w przeddzień XXXVII rocznicy Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej — pierwszy turbozespół Elektrociepłowni Żerańskiej rozpoczął pracę, dając próbnie pierwszą energię elektryczną do państwowej sieci energetycznej.

Elektrociepłownia Żerańska wybudowana została w oparciu o pomoc ZSRR,

